

си кждѣто свареше. Той ни смаза. Слѣдъ това ни дигнаха. Отъ вѣнъ месата ни бѣха одрани, отъ вѣтрѣ пѣкъ горѣхме като огънь. Главата ми бѣше зашамадена. Не можахъ да стоя на краката си. Нѣщо отъ вѣтрѣ като да правеше напѣнъ и като, че искаше да излѣзе прѣзъ гърлото ми. Гърдитѣ ми тѣжаха като воденични камъни при дишането. Въ това врѣме пристигна и една рота аскеръ заедно съ 40—50 души башибозуци. Тогава ни развѣрзаха, като отстраниха Христа на 2—3 крачки. Въ това врѣме дойде едѣръ единъ помакъ, извади кривия си мечъ, извѣртѣ му главата назадъ, като я държеше за косата и го запита:

— Познавашъ ли ме?

— Да, му отговори Христо.

— Кой съмъ азъ? повторно питаше.

— Ахмедъ-ага. Нали ходихме заедно да сечемъ дърва отъ гората зимасъ?

— Е, че тогава какво си търсилъ въ балкана при комититѣ?

Въ това врѣме той замахна да го сече съ меча по главата, а кръвта потече и облѣ лицето му. Азъ стояхъ свитъ отъ страни. Поискахъ вода, а юзбашията заповѣда на единъ бѣлгаринъ да си събуе цѣрвула и съ него да ми донесе вода но не отъ рѣката, която тѣчеше близо до насъ, а отъ гѣолчетата. Азъ се отказахъ. Единъ отъ стоящитѣ тамъ башибозуци, като ме гледаше така свитъ на кѣлбо, каза: *»я бу кючукъ не афаръ балканда?»* (Ами този малкия какво търси въ балкана?) Като изговори думата кючукъ. помислихъ си, че ме познава. »Сега я оплескахме» си рѣкохъ, но работата не излѣзе така. Слѣдъ като направиха главата на Христа на четала, тогава ни свърза-добрѣ рѣцѣтъ назадъ, нареди се войската отъ двѣтѣ ни страни, а юзбашията отзадъ съ коня си застана. Слѣдъ това казаха, че мене ще заколятъ край града до мосчето, а Христа ще обесили прѣдъ бащината му къща. Исправи се до менъ единъ турчинъ младъ и